Вилијам БЛЕЈК

ЈАГЊЕ, И ДРУГА ОЧАРАЊА

СВИРАЈУЋ, НИЗ ДОЛОВЕ

Свирајућ, низ долове,
Звуке миља на фрули,
Врх облака дечак, ej!
Смејући се речи ми:

»Свирај песму Јагњету!«
Ја весело наставих.
»Понови ми песму ту!«
Кад понових – засузи.

»Такву песму прекини!
Срећне неке засвирај!«
Па, претходну, обнових,
Од радости – плаче тај.

»Запиши је, свирачу,
У књигу, да се чита!«
Дечак, нетом, ишчезну,
Убрах шупљу трску ја,

И начиних перо ми,
Провид воде обојих,
Писах песме да свако
Дете дарне мио стих.

ЈАГЊЕ

Јагње мало, ко те зда?
Ко те сазда, да ли знаш?
Живот пружи, па и оброк
По ливади, уза поток;
Уздари ти руво дивно,
Меко, вунско, осетљиво;
Нежан гласак, да те чују,

Те се доље зарадују?
Јагње мало, ко те зда?
Ко те сазда, да ли знаш?

Јагње мало, кашћу ти,
Јагње мало, кашћу ти:
Баш тако је он и назван,
Јагње – зове се и сам.
Благотан је тај, и питом;
Постао је дете, при том,
Дете ја, а јагње ти,
Име смо му понели.
Јагње, Божји благослов!
Јагње, Божји благослов!

ЦВЕТАЊА

Веселниче, врапче!
Под лисним зеленьем
Цветања врсна
Гледом стрелице
Траже ти јаслице
Близу мојих прса.

Црвенпер-милане
Под лисним зеленьем
Цветања врсна
Чују ти ридање,
Црвен лепотане,
Близу мојих прса.

ТИГАР

Тигре! Тигре! Ватрен сев
Кроза ноћних шума зев,
Несмртна ли рука, вид,
Меру стравну сатвори?

Који бездан, који свод,
Кресну ока пламни бод?
Дрзна крила тај има,
Кад га оте огњима?

Каква сила, ил вештак,
Спетља житка прешлет јак?
Бат сподбише срчани –
Грдне шаке, табани?

Замашан ли чекић би
У твог мозга ковници?
А наковањ? Који бес
Свеза смртно страшан вез?

Када звезде хитну се,
Небо плачем наквасе,
Драг ли творцу његов чин?
Да л он Јагње сачини?

Тигре! Тигре! Ватрен сев
Кроза ноћних шума зев,
Несмртна ли рука, вид,
Смеде да те сатвори?

МУВА

Летњу игру
Мушице
Длан, несмислен,
Скончо је.

Нисам ли
Њена слика?
А та мува
Људолика?

И ја играм
Певам, пијем,
Док ме шака
Не сузбије.

Ако мишљу
Дах је јачи,
Без мишљења
Мремо, значи;

Тад мувље ли
Среће сам:
Ако живим
Ил окончам?

БЕЛЕШКА О ПРЕПЕВИМА

Пропратна белешка уз поновне преневе пет песама Вилијама Блејка (1757 – 1827) не тиче се података о овом зачетнику енглеске романтике, нити проговара шта ново о Блејковој, тако нарочитој, лирској митологији. Образлажемо тек неколико премисли које су одредиле језичку фактуру ових препева.

Преводилац је, наиме, био уверења да се Блејково детињско озарење и преплављеност светом и створењима Божјим, може примерено пренети нашим читаоцима посежући за непосреднијим и комешајем језика (истинског) српског романтизма, изведеног из дубине нашег усменог, »женског« певања. Стални окрет ономе што је испред и иза ума, архетипски сложај испод прозирног исказа српске народне лирике, искуства су у неколико и условно кореспондентна са обновом и преформулацијом митског говора у песничком подухвату Вилијама Блејка. У Блејковом особеном обредном лирском фону, ритмичко-мелодијска страна конститутивна је управо за пуно значењско исијавање песама, те је успостава сарадње између лексичког и музичког знака била првенствени напор преводиоца.

Преводилац се није устезао да се препусти дејству стваралачког импулса, који мора да прати онога што преноси душу текста из изворне у другу језичку средину.

Превео са енглеског и белешка
ДРАГАН ХАМОВИЋ